

บทที่ 7

วัฒนธรรมของอาณาจักร

หลักการของอาณาจักร ตอนที่ 1

วัตถุประสงค์

เมื่อจบบทนี้แล้วคุณสามารถ

- อธิบายความสำคัญของการรู้จักหลักการของอาณาจักร
- รู้ถึงหลักการพื้นฐานที่ใช้ปกครองชีวิตในอาณาจักรของพระเจ้า
- รู้ถึงรากฐานฝ่ายวิญญาณ ซึ่งเป็นที่ตั้งของหลักการแห่งอาณาจักร
- บอกรายชื่อกฎของอาณาจักร 2 ประการ ซึ่งเป็นที่ตั้งของหลักการอื่นๆ
- รู้ว่ามีความตรงข้ามกันอย่างไรโครงสร้างระหว่างอาณาจักรของพระเจ้า และ

อาณาจักร

ของโลก

ข้อพระคัมภีร์ที่เป็นกุญแจสำคัญ

“และพระบิดาได้ทรงจัดเตรียมแผ่นดินมอบให้แก่เราอย่างไร เราก็จัดเตรียมมอบอะไร (อาณาจักร) ให้แก่ท่านเหมือนกัน”

ลูกา 22:29

คำนำ

พระกิตติคุณแห่งอาณาจักรเป็นการเชื้อเชิญมนุษย์ให้กลับมาสู่ขอบเขตของชีวิตซึ่งพระเจ้าทรงตั้งใจมาแต่แรกเริ่ม

แต่พระเจ้าไม่ได้ทรงตั้งมาตรฐานของศีลธรรมและประกาศว่า เมื่อคุณทำได้สำเร็จ คุณก็จะเข้าไปในสวรรค์ได้

เมื่อคุณสมบัติประการเดียวที่ต้องการเพื่อเข้าสู่อาณาจักรนี้ได้ คือการสำนึกผิดกลับใจจากบาปซึ่งมีผลให้เกิดการบังเกิดใหม่ฝ่ายวิญญาณ โดยการสำนึกผิดและยอมรับพระเยซูคริสต์ เป็นพระผู้ช่วยให้ออก คุณก็ได้บังเกิดเข้าสู่อาณาจักรและได้เป็นพลเมืองของอาณาจักรนี้

การเป็นพลเมืองของอาณาจักรของพระเจ้านั้นต้องมีวิธีการดำเนินชีวิตแบบใหม่ซึ่งปกครองโดยกฎเกณฑ์ของอาณาจักร ชีวิตในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณมีผลกระทบต่อคุณภาพของชีวิตในโลกที่มองเห็นได้

วิธีการดำเนินชีวิตของอาณาจักรนี้ตรงกันข้ามกับวิธีการดำเนินชีวิตของอาณาจักรของโลก แตกต่างกันทั้งโครงสร้างและหลักการ เมื่อคุณเข้ามาอยู่ในอาณาจักรของพระเจ้าก็เหมือนกับคุณได้อพยพเข้าไปอยู่ในประเทศใหม่ คุณต้องรู้จักวัฒนธรรมที่ต่างกันออกไป

ในโลกฝ่ายธรรมชาติ “วัฒนธรรม” คือรูปแบบความประพฤติที่ใช้ปกครองชีวิตในสังคมนั้นๆ ในบทนี้และบทต่อไป คุณจะเรียนรู้วัฒนธรรมของอาณาจักรของพระเจ้า ในบทหลังจะนำเสนอความจริงเกี่ยวกับอาณาจักรซึ่งเปิดเผยโดยทางคำอุปมา

ความสำคัญของหลักการแห่งอาณาจักร

เป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องรู้หลักการซึ่งใช้ปกครองชีวิตในอาณาจักรของพระเจ้า

คุณต้องมีชีวิตตามหลักการนี้เพื่อดำรงความเป็นพลเมืองของอาณาจักร

แม้ว่าการกลับใจสำนึกผิดเป็นคุณสมบัติเดียวในการเข้าสู่อาณาจักร แต่มีคุณสมบัติที่แน่นอนในการดำรงความเป็นพลเมือง หลังจากที่ได้เกิดเข้าสู่ขอบเขตฝ่ายวิญญาณ พระเยซูตรัสว่า

“มิใช่ทุกคนที่เรียกเราว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า” จะได้เข้าในแผ่นดินสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตนตามพระทัยพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์จึงจะเข้าได้”

มัทธิว 7:21

น้ำพระทัยพระบิดา ซึ่งเปิดเผยโดยพระเยซูคริสต์ก็คือ ผู้เชื่อต้องถูกปกครองโดยกฎเกณฑ์ของอาณาจักร

พระเยซูและหลักการของอาณาจักรเป็นสิ่งสำคัญก่อนสิ่งอื่นใด

ในลูกา 12:22-31 พระเยซูทรงสอนว่าอาณาจักรนี้ควรเป็นจุดสนใจก่อนสิ่งอื่นใด พระองค์สรุปด้วยข้อความว่า

“แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งเหล่านี้ให้”

ลูกา 12:31

ถ้าเราแสวงหาราชอาณาจักร หลักการ วิธีชีวิตและข่าวประเสริฐก่อนแล้ว สิ่งจำเป็นต่างๆ ในชีวิตพระองค์จะประทานให้เอง

ผลของราชอาณาจักรคือการทดสอบการเป็นเจ้าของอาณาจักร

พระเยซูตรัสบอกพวกยิวว่าการเป็นเจ้าของอาณาจักรคือ การนำเอาผลออกมา (มัทธิว 21:43)

ผลของอาณาจักรคือสิ่งที่ผลิตออกมาภายนอกจากชีวิตที่อยู่ภายในเช่นเดียวกับผลไม้จากต้นไม้ตามธรรมชาติ คือผลที่เห็นภายนอกของชีวิตที่ไหลบ่าอยู่ภายใน

ถ้าเราเป็นพลเมืองของอาณาจักรของพระเจ้าก็จะเห็นประจักษ์ได้ชัดในวิถีที่มองเห็นได้

เราต้องรู้หลักการเพื่อครอบครองในอาณาจักรแห่งอนาคต

2 ทิโมธี 2:12 ซี้ให้เห็นว่าผู้เชื่อจะครอบครองกับพระเยซูในอาณาจักรของพระเจ้าในอนาคต การ “ครอบครอง” หมายถึง “ปกครองด้วยฤทธิ์เดชและสิทธิอำนาจ” ถ้าเราจะครอบครองร่วมกับพระองค์ เราต้องรู้จักกฎเกณฑ์ที่ใช้ปกครองอาณาจักร

รากฐานของหลักการแห่งอาณาจักร

ในโลกธรรมชาติ รากฐานหมายถึงโครงสร้างที่อยู่ข้างใต้ ซึ่งมีสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นบนนั้น เมื่อคนจะสร้างตึกเขาต้องวางรากฐานให้เหมาะสม

รากฐานเป็นสิ่งที่ค้ำหรือยันโครงสร้างที่อยู่เหนือขึ้นไป หรือตึกที่กำลังก่อสร้างอยู่

รากฐานของอาณาจักรพระเจ้า และหลักการที่ปกครองนั้นคือ ความชอบธรรม

“แต่ส่วนพระบุตรนั้น พระองค์ตรัสว่า “พระเจ้าข้า พระที่นั่งของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ พระคทาแห่งแผ่นดินของพระองค์ก็เป็นพระคทาเที่ยงธรรม”

ฮีบรู 1:8

พระคทา คือ ไม้เท้าที่ถือในมือเป็นสัญลักษณ์ของฤทธิ์เดชหรือสิทธิอำนาจ สิทธิอำนาจหรือฤทธิ์เดชของอาณาจักรพระเจ้าคือ ความชอบธรรม ไม่ใช่ความชอบธรรมของการปรับปรุงตนเอง หรือศาสนาที่มนุษย์สร้างขึ้น พระเยซูกล่าวไว้ว่า

“เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า ถ้าความชอบธรรมของท่านไม่ยิ่งกว่าความชอบธรรมของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี ท่านจะไม่มีวันได้เข้าสู่แผ่นดินสวรรค์”

มัทธิว 5:20

พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเป็นผู้นำทางศาสนาในสมัยที่พระเยซูทรงรับใช้อยู่ในโลก พวกเขาพยายามด้วยตนเองที่จะเป็นคนชอบธรรม เขามีกฎต่างๆ และประเพณีมากมายซึ่งใช้ปกครองชีวิตในทุกแง่มุม

ความชอบธรรมซึ่งอาณาจักรนี้ถูกสร้างขึ้นนั้นเป็นความชอบธรรมของพระเจ้า เราได้รับการสอนว่า

“แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงให้”

มัทธิว 6:33

รากฐานของอาณาจักรพระเจ้าตั้งอยู่บนคนชอบธรรม ซึ่งดำเนินชีวิตที่ชอบธรรม

“แต่ว่ารากฐานซึ่งพระเจ้าทรงวางไว้นั้นมีตราประทับว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงรู้จักคนเหล่านั้นที่เป็นของพระองค์” และ “ให้ทุกคนซึ่งออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าละทิ้งความชั่วเสีย”
2 ทิโมธี 2:19

แสดงให้เห็นชัดในแผนภูมิต่อไปนี้

รากฐานของอาณาจักรพระเจ้า

คนชอบธรรม-----องค์พระผู้เป็นเจ้ารู้จักคนที่เป็นของพระองค์

ดำเนินชีวิตที่ชอบธรรม-----ให้ทุกคนที่ออกพระนามองค์พระผู้เป็นเจ้า
ละทิ้งความชั่วเสีย

มีการถวายเป็นของระดับ เพื่อดำเนินชีวิตที่ชอบธรรม โดยจะเห็นจากข้อความต่อไปนี้

“ดูเถิดมีคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า “ท่านอาจารย์ ข้าพเจ้าจะต้องทำดีประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ท่านถามเราถึงสิ่งที่ดีทำไม ผู้ที่ดีมีแต่ผู้เดียว แต่ถ้าท่านปรารถนาจะเข้าไปในชีวิตก็ให้ถือรักษาพระบัญญัติไว้” “

คนหนุ่มคนนั้นทูลพระองค์ว่า “ข้อเหล่านั้นข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ทุกประการ ข้าพเจ้ายังขาดอะไรอีกบ้าง” พระเยซูตรัสแก่เขาว่า “ถ้าท่านปรารถนาเป็นผู้ทำจนครบถ้วน จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่ แจกจ่ายให้คนอนาถาและท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงตามเรามาและเป็นสาวกของเรา” เมื่อคนหนุ่มได้ยินถ้อยคำนั้นก็ออกไปเป็นทุกข์ เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก”

มัทธิว 19:16-17,20-22

มีความชอบธรรมระดับหนึ่งที่เป็นต่อการ “เข้าไปสู่ชีวิตนิรันดร์” นั่นคือความชอบธรรมที่มาจากประสบการณ์ของการบังเกิดใหม่ เมื่อคนได้รับการชำระจากบาปและเริ่มต้นมีชีวิตตามพระบัญญัติของพระเจ้า

แต่มีความชอบธรรมอีกระดับหนึ่งเรียกว่า **ความไพบูลย์ (สมบูรณ์)** การไปถึงความไพบูลย์จะต้องมีการถวายเป็นทั้งหมด แยกออกจากคุณค่า มาตรฐานหรือการมีสิ่งของของโลกซึ่งมีค่าต่อเรา

สิ่งนี้ไม่ได้หมายความว่าเราทุกคนต้องขายทรัพย์สมบัติของเรา และให้แก่คนยากจน พระเยซูทรงต้องการสิ่งนี้จากชายหนุ่มคนนั้นเพียงเพราะว่าความมั่งมีของเขามีความสำคัญต่อเขามากกว่าพระเจ้า

ไม่มีอะไรในโลกนี้ที่จะสำคัญต่อเรามากกว่ากษัตริย์พระองค์นี้ การไปถึงความไพบูลย์นั้น เราต้องละทิ้งหลักการของโลกและหันมาใช้หลักการของอาณาจักรพระเจ้า

หลักการที่ใหญ่ที่สุดของอาณาจักร 2 ประการ

มีหลักการใหญ่ของอาณาจักร 2 ประการ ซึ่งเป็นที่ตั้งของหลักการอื่นๆ ทั้งหมด

เมื่อถูกถามว่าอะไรคือพระบัญญัติข้อใหญ่ที่สุด พระเยซูทรงตอบว่า “จงรักพระองค์ผู้เป็นพระเจ้าด้วยสุดใจสุดจิตของเจ้า และสิ้นสุดความคิดของเจ้า” นั่นแหละเป็นพระบัญญัติข้อใหญ่และข้อต้น ข้อที่สองก็เหมือนกันคือ “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” ธรรมบัญญัติและคำของผู้เผยพระวจนะทั้งสี่ก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้

มัทธิว 22:37-40

มาระโกบันทึกข้อความเดียวกันด้วยวิธีต่อไปนี้

พระเยซูจึงตรัสตอบคนนั้นว่า “ธรรมบัญญัติเอานั้นคือว่า “โอ ชนชาติอิสราเอลจงฟังเถิด พระเจ้าของเราทั้งหลายทรงเป็นพระเจ้าเดียว และพวกท่านจงรักพระเจ้าด้วยสุดใจสุดใจของท่าน ด้วยสุดความคิดและด้วยสิ้นสุดกำลังของท่าน

และธรรมบัญญัติที่สองนั้นคือ “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” ธรรมบัญญัติอื่นที่ใหญ่กว่าธรรมบัญญัติทั้งสองนี้ไม่มี” “

มาระโก 12:29-34

พระเยซูทรงกล่าวคำสั่งประการที่สองด้วยวิธีอื่น

“จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่ท่านปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อท่าน”

ลูกา 6:31

เพื่อสรุป หลักการใหญ่ที่สุด 2 ประการของอาณาจักรพระเจ้าคือ

1. รักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดจิตสุดใจ สิ้นสุดความคิดและสิ้นสุดกำลัง
2. รักและปฏิบัติต่อผู้อื่นเหมือนที่ท่านรักตนเอง และปรารถนาให้ผู้อื่นปฏิบัติต่อท่าน

หลักการอื่นๆ ของอาณาจักรที่ตั้งอยู่บนหลักการสำคัญ 2 ประการนี้ หลักการแต่ละอย่างของอาณาจักรจะเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์กับพระเจ้าหรือไม่ก็กับผู้อื่น

อาณาจักรได้รับการแนะนำ

ตั้งแต่เริ่มมีการกล่าวแนะนำถึงอาณาจักรของพระเจ้านั้นเป็นที่รู้ชัดเจนว่า โครงสร้างของอาณาจักรนี้ตรงข้ามกับโครงสร้างของอาณาจักรต่างๆ ในโลก

หลักจากที่ทูตสวรรค์ปรากฏแก่สาวพรหมจารีและประกาศให้เธอเป็นมารดาของกษัตริย์ผู้ที่จะเสด็จมา ถ้อยคำที่นางมารีย์กล่าวนมัสการเป็นถ้อยคำพยากรณ์และเปิดเผยระบบของโลกใหม่แห่งอาณาจักรของพระเจ้า

“เพราะว่าผู้ทรงฤทธิได้ทรงกระทำการใหญ่กับข้าพเจ้า พระนามของพระองค์ก็บริสุทธิ์ พระกรุณาของพระองค์มีแก่บรรดาผู้ยำเกรงพระองค์ทุกชั่วอายุสืบไป

พระองค์ทรงสำแดงฤทธิด้วยพระกรของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้คนที่มิใช่ใจเย่อหยิ่งแต่ฉานช่านเซ็นไป

พระองค์ทรงถอดเจ้านายจากพระที่นั่ง และพระองค์ทรงยกผู้น้อยขึ้น

พระองค์ทรงโปรดให้คนอดอยากอิ่มด้วยของดี และทรงกระทำให้คนมั่งมีไปมือเปล่าๆ”

ลูกา 1:49-53

คนที่เย่อหยิ่งและมีอำนาจในโลกนี้จะถูกกดให้ต่ำลง และผู้ยากไร้ต่ำต้อยจะถูกยกชูขึ้น คนหิวจะได้กินอิ่ม ในขณะที่คนมั่งมีจะกลับไปมือเปล่า

เมื่อยอห์นแนะนำอาณาจักรของพระเจ้า เขาก็เปิดเผยถึงระบบเดียวกัน

“หุบเขาทุกแห่งจะถมให้เต็ม ภูเขาและเนินทุกอย่างจะให้ต่ำลง ทางคดจะกลายเป็นทางตรง และทางที่สูงๆ ต่ำๆ จะเป็นทางราบ มนุษย์ทั้งปวงจะได้เห็นความรอดของพระเจ้า”

ลูกา 3:5-6

การอัศจรรย์ครั้งแรกของพระเยซูคือ การทำให้น้ำกลายเป็นน้ำองุ่น มีการแสดงให้เห็นชัดว่า บทบัญญัติที่ใช้ปกครองอาณาจักรนี้จะตรงข้ามกับบทบัญญัติของอาณาจักรธรรมชาติของโลกนี้

หลักการทั่วไป

วัฒนธรรมของอาณาจักร

“แต่ในพวกท่านหาเป็นเช่นนั้นไม่”

หลักการทั่วไปพื้นฐานซึ่งใช้ปฏิบัติในอาณาจักรของพระเจ้านั้นตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิงกับความคิดปกติธรรมดาของมนุษย์ และตรงข้ามกับโครงสร้างซึ่งเป็นที่ยอมรับกันในอาณาจักรของโลกนี้

พระเยซูทรงวางหลักการพื้นฐานของอาณาจักรไว้ว่า

“พระเยซูทรงเรียกเขาทั้งหลายมาตรัสว่า “ท่านทั้งหลายรู้ว่าผู้ครองของคนต่างชาตินิยมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ใหญ่ทั้งหลายก็ใช้อำนาจบังคับ

แต่ในพวกท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใครจะได้เป็นใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย

ถ้าผู้ใดใครจะได้เป็นเอกเป็นต้น ผู้นั้นจะต้องเป็นทาสสมัครของพวกท่าน

อย่างที่บุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติและประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่คนเป็นอันมาก”

มัทธิว 20:25-28

“แต่ในพวกท่านหาเป็นเช่นนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย

และผู้ใดใคร่จะเป็นเอกเป็นต้น ผู้นั้นต้องเป็นทาสสมัคของคนที่ปวง”

มาระโก 10:43-44

“แต่ในพวกท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่ แต่ผู้ใดในพวกท่านที่เป็นใหญ่ที่สุดให้ผู้ผู้นั้นเป็นเหมือนผู้เยาว์ที่สุด และผู้ใดเป็นนายให้ผู้ผู้นั้นเป็นเหมือนคนรับใช้”

ลูกา 22:26

แม้ว่าพระเยซูกำลังกล่าวเกี่ยวกับเรื่องของการเป็นผู้นำโดยเฉพาะพระองค์ก็ได้วางหลักทั่วไปของราชอาณาจักรคือ “แต่ในพวกท่านหาเป็นเช่นนั้นไม่”

แม้ว่ามาตรฐานของโลกและของอาณาจักรในโลกจะยอมรับหลักการนั้นๆ ของโลก แต่หลักการของอาณาจักรของพระเจ้าที่แตกต่างออกไปคือ “แต่ในพวกท่านจะหาเป็นอย่างนั้นไม่”

หลักการของความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียว

มีอาณาจักรของโลกหลายอาณาจักรซึ่งถูกแบ่งแยกจากกันและมีการแตกแยกภายในอาณาจักรซึ่งเป็นผลให้เกิดการปฏิวัติหรือรัฐประหาร

อาณาจักรของพระเจ้าเป็นอาณาจักรที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ซึ่งได้อธิบายไว้ว่าเป็นเหมือนร่างกายฝ่ายวิญญาณที่มีหลายส่วน

“ถึงกายนั้นเป็นกายเดียวก็ยังมีอวัยวะหลายส่วน และอวัยวะเหล่านั้นแม้จะมีหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด พระคริสต์ก็ทรงเป็นเช่นนั้น

เพราะว่าถึงเราจะเป็นพวกยิว หรือพวกกรีก เป็นทาสหรือไม่ใช่ทาสก็ตาม เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายเดียวกัน และพระวิญญาณองค์เดียวนั้นซาบซ่านอยู่

เพราะว่าร่างกายมิได้ประกอบด้วยอวัยวะเดียว แต่ด้วยหลายอวัยวะ”

1 โครินธ์ 12:12-14

พลเมืองอาณาจักรของพระเจ้าต่างเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในพระเจ้าและพระเยซูคริสต์

“เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์คือพระบิดาทรงสถิตในข้าพระองค์ และข้าพระองค์ในพระองค์ เพื่อให้เขาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระองค์ และกับข้าพระองค์ด้วย เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา

เกียรติซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้มอบให้แก่เขาเพื่อเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์กับข้าพระองค์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

ข้าพระองค์อยู่ในเขา และพระองค์ทรงอยู่ในข้าพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์ เพื่อโลกจะได้รู้ว่า พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา และพระองค์ทรงรักเขา เหมือนดังที่พระองค์ทรงรักข้าพระองค์”

ยอห์น 17:21-23

อาณาจักรของพระเจ้าไม่มีความเป็นพี่น้องหรือเข้าร่วมกับอาณาจักรของซาตาน

“ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความคิดของเขาจึงตรัสกับเขาว่า “ราชอาณาจักรใด ๆ ซึ่งแตกแยกกันแล้วก็คงพินาศ เมืองใด ๆ ครั้วเรือนใด ๆ ซึ่งแตกแยกกันแล้วจะตั้งอยู่ไม่ได้

และถ้าซาตานขับซาตานออก มันก็แตกแยกกันในตัวมันเอง แล้วอาณาจักรของมันจะนั้นอยู่อย่างไรได้ เหตุฉะนั้นพวกพ้องของท่านเองจะเป็นผู้ตัดสินกล่าวโทษพวกท่าน

แต่ถ้าเราขับผีออกด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าแผ่นดินของพระเจ้านั้นก็มาถึงท่านแล้ว”

มัทธิว 12:25-28

(ดู มาระโก 3:23-26 และ ลูกา 11:17-20)

จุดประสงค์สำคัญประการหนึ่งของหลักการแห่งความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในอาณาจักรของพระเจ้า คือ ฤทธิ์อำนาจที่ไม่จำกัดซึ่งเกิดจากความ เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน พระเยซูทรงสัญญาว่า

“เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายอีกว่า ถ้าในพวกท่านที่อยู่ในโลกสองคนจะร่วมใจกันขอสิ่งหนึ่งสิ่งใดพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ก็จะทรงกระทำให้

ด้วยว่ามีสองสามคนประชุมกันที่ไหน ๆ ในนามของเรา เราจะอยู่ที่ท่ามกลางเขาที่นั่น”

มัทธิว 18:19-20

โดยที่พลเมืองแห่งอาณาจักรของพระเจ้ายังอยู่เป็นกายเนื้อหนัง การแตกแยกกันอาจเกิดขึ้นได้เป็นบางครั้งบางคราว แต่พระเยซูทรงให้กฎเกณฑ์เพื่อที่จะจัดการกับการแตกแยกในอาณาจักร จงอ่านมัทธิว 18:15-35 ดูหลักการเพื่อนำความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันกลับคืนมาสู่อาณาจักร

หลักการของการชิมซาบเข้าสู่โลก

อาณาจักรของพระเจ้าจะต้องชิมซาบโลกนี้ด้วยวิธี 2 วิธี คือเป็นเหมือนเกลือ และเป็นเหมือนความสว่าง

“ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้วจะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ แต่นั่นไปก็ไม่ใช่ประโยชน์อะไร มีแต่จะทิ้งเสียสำหรับคนเหยียบย่ำ

ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก นครซึ่งอยู่บนภูเขาจะปิดบังไว้ไม่ได้

เมื่อจุดตะเกียงแล้วไม่มีผู้ใดเอากลังครอบไว้ ย่อมตั้งไว้บนเชิงตะเกียงจะได้ส่องสว่างแก่ทุกคนที่อยู่ในเรือนนั้น

ท่านทั้งหลายก็เหมือนกับตะเกียง จงส่องสว่างแก่คนทั้งปวงเพื่อว่าเมื่อเขาได้เห็นความดีที่ท่านทำ เขาจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์”

มัทธิว 5:13-16

“ไม่มีผู้ใดเมื่อจุดตะเกียงแล้วจะตั้งไว้ในที่กำบัง หรือเอากลังครอบไว้ แต่ตั้งไว้บนเชิงตะเกียง เพื่อคนทั้งหลายที่เข้ามาจะเห็นแสงสว่างได้

ตาเป็นประทีปของร่างกาย เมื่อตาของท่านปกติ ทั้งตัวก็พลอยสว่างไปด้วย แต่เมื่อตาของท่านมืดปกติ ทั้งตัวของท่านก็พลอยมืดไปด้วย

เหตุฉะนั้นจงระวังให้ดี ไม่ให้ความสว่างซึ่งอยู่ในท่านเป็นความมืดนั่นเอง

เหตุฉะนั้นถ้ากายทั้งสิ้นของท่านเต็มด้วยความสว่าง ไม่มีที่มืดเลย ก็สว่างตลอด เหมือนอย่างแสงสว่างของตะเกียงที่สองมาให้ท่าน”

ลูกา 11:33-36

“เกลือเป็นสิ่งดี แต่ถ้าแม่เกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้”
จะทำให้เป็นปุ๋ยใส่ดินก็ไม่ได้ จะหมักไว้กับกองมูลสัตว์ทำปุ๋ยก็ไม่ได้ แต่เขาก็ทิ้งเสียเท่านั้น ใครมีหูจงฟังเถิด”

ลูกา 14:34-35

ในโลกธรรมชาติ เกลือทำงานอย่างเงียบๆ มันถูกใช้เพื่อถนอมรักษาอาหาร รักษาบาดแผลและเพิ่มรสชาติ เกลือเพียงเล็กน้อยที่ผลต่ออาหารจำนวนมาก

ในโลกวิญญาณ พลเมืองแห่งอาณาจักรต้องแทรกซึมเข้าไปในโลกเช่นดังเกลือ เขาต้องรักษาคุณค่าของอาณาจักร เขาต้องเป็นดั่งขี้ผึ้งที่รักษาผู้อื่น และเป็นรสชาติแห่งชีวิต เขาต้องเผยแพร่อาณาจักรของพระเจ้าอย่างมั่งคั่ง เขาต้องมีผลกระทบต่อหมู่ชนจำนวนมากเช่นเดียวกับเกลือ

ในอีกข้อความหนึ่ง พระเยซูเปรียบเทียบการแทรกซึมของอาณาจักรกับเชื้อขนมปัง (มัทธิว 13:33) เช่นเดียวกับเกลือ เชื้อเพียงเล็กน้อยทำงานอย่างเงียบๆ เพื่อแทรกซึมเข้าไปยังขนมปังก้อนใหญ่

ในโลกธรรมชาติ แสงสว่างเปิดเผยให้เห็นความมืด แสดงให้เห็นทางออกจากความมืด แสงสว่างที่อยู่ในความมืดนั้นไม่มีใครที่จะมองไม่เห็น

พลเมืองแห่งอาณาจักรต้องเป็นแสงสว่างฝ่ายวิญญาณในโลกนี้ เขาต้องเปิดให้เห็นความมืดและแสดงหนทางออกจากความมืด เขาต้องไม่ยอมให้สิ่งใดก็ตามในชีวิตของเขาเป็นอุปสรรค ที่จะเป่าแสงสว่างของอาณาจักรให้ดับไป

หลักการของการอธิษฐาน

การอธิษฐานในอาณาจักรของพระเจ้าตั้งอยู่บนหลัก 3 ประการคือ ขอ หา และเคาะ

**“จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน
เพราะว่าทุกคนที่ขอก็ได้ ทุกคนที่แสวงหาก็พบ ทุกคนที่เคาะก็จะเปิดให้เขา”
มัทธิว 7.7-8**

แต่ระดับขั้นของการอธิษฐานกล่าวถึงความเข้มข้นที่มากขึ้น ในการแสวงหาพระเจ้า

พระเยซูทรงประทานรูปแบบตัวอย่างของการอธิษฐาน สำหรับพลเมืองแห่งอาณาจักร ค้นหาอ่านได้ใน มัทธิว 6.9-13 และลูกา 11.2-4

หลักแห่งการนมัสการ

หลักการพื้นฐานของการนมัสการในอาณาจักร มืออธิบายไว้ในมัทธิว 6.1-18 จงอ่านข้อความนี้
ในพระคัมภีร์ของคุณ

หลักการพื้นฐานของการนมัสการประกอบด้วย

การให้ ทำที่ภายนอก มัทธิว 6.1-4

การอธิษฐาน ทำที่สู่เบื้องบน มัทธิว 6.5-15

การถืออด ทำที่ภายใน มัทธิว 6.16-18

ทำที่ทั้ง 3 ประการนี้ต้องกระทำเป็นความลับ เพื่อให้ได้รับพระพรจากพระเจ้า

หลักการของการมีนิมิตเดียว

นิมิตเดียวของพลเมืองแห่งอาณาจักรคือ การแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้ายกก่อนสิ่งอื่นใด

จงอ่านมัทธิว 6.19-34 ในพระคัมภีร์ของคุณ ลูกา 12.22-34 เป็นข้อความที่คล้ายคลึงกัน จง
เปรียบเทียบกับข้ออ้างอิงในมัทธิว

พระเยซูตรัสถึงการมีใจเดียวใน มัทธิว 6.19-21

พระองค์ตรัสถึงการมีนิมิตเดียวใน มัทธิว 6.32-33

พระองค์ตรัสถึงการมีการปรนนิบัติเดียวใน มัทธิว 6.24 และลูกา 9.60, 62

พระองค์ตรัสถึงการมีความคิดเดียวใน มัทธิว 6.25-32, 34 (ต่อไป)

แล้วพระเยซูทรงกล่าวข้อความเพื่อสรุปหลักการนี้ซึ่งเป็นการมองเห็นภาพหรือการมีนิมิตเพียง
อย่างเดียวของพลเมืองอาณาจักร

**“แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์
ก่อนแล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้”**

มัทธิว 6.33

ความตรงข้ามกันที่พิเศษเฉพาะอย่าง

วัฒนธรรมแห่งอาณาจักร

ต่อไปนี้จะให้เราตรวจสอบดูหลักการพิเศษเฉพาะบางประการของอาณาจักรฝ่ายวิญญาณซึ่ง
ตั้งอยู่บนหลักการทั่วไปที่ได้กล่าวไปแล้ว

ความตรงข้ามกันหลายข้อเหล่านี้พบได้ในมัทธิว บทที่ 5, 6 และ 7 และลูกาบทที่ 6 จงอ่านบท
ต่อไปนี้อย่างที่คุณจะศึกษาต่อไป

ข้อความเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของคำสอนของพระเยซู ซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่าเป็น “**คำเทศนาบน
ภูเขา**” เพราะว่าพระองค์ทรงสอนหลักการเหล่านี้เป็นครั้งแรกที่บริเวณภูเขาในอิสราเอล

คำเทศานี้บรจะหลักการพิเศษหลายประการขงอาณาจักร คำเทศานี้ไม่ได้ครอบคลุมทุกๆ สถานการณ์ของชีวิต แต่หลักการนี้เป็นตัวแทนของสถานการณ์ต่างๆ โดยวางรากฐานของรูปแบบของ จริยธรรม และความประพฤติที่ใช้ได้ในทุกๆ สถานการณ์

ส่วนแรกของคำเทศา มัทธิว 15:1-2 ได้กลายเป็นที่รู้จักว่า “จุดสุดยอด (Beatitudes)” (ใน พระคัมภีร์ไทยไม่กล่าวถึงคำนี้) คือกล่าวถึงท่าทีพื้นฐานของอาณาจักรซึ่งได้รับการอวยพรจากพระเจ้า ผู้ที่ได้รับพระพร (ภาษาไทยแปลว่า ผู้เป็นสุข) ไม่ได้ยึดถือคุณค่าตามประเพณีของสังคม

คำว่า “ได้รับพระพร” (เป็นสุข) ที่ใช้ในข้อความนี้หมายถึงการได้รับการยินยอมเห็นด้วยจาก พระเจ้า มีข้อแตกต่างระหว่าง “การได้รับพระพร” กับ “การมีความสุข” การได้รับพระพรนั้นขึ้นอยู่กับ พระเจ้าและไม่ได้มีผลมาจากสถานการณ์แวดล้อม แต่การมีความสุขจะต้องขึ้นอยู่กับสถานการณ์ของ ชีวิต” (ภาษาไทยแปลไม่ชัดเจน คำว่า ผู้นั้นเป็นสุข ควรจะแปลว่า ผู้นั้นได้รับพระพรจึงจะถูกตามภาษา เดิม)

ต่อไปนี้เป็นความตรงข้ามกันในวัฒนธรรมของอาณาจักรพระเจ้า

คนที่ยากจน(บกพร่อง) เป็นคนมั่งมี

โลกเน้นถึงวิญญาณของการพึ่งตนเอง การแสดงตนและการพัฒนาตัวเอง

แต่พระเจ้าทรงเห็นชอบกับคนที่บกพร่องฝ่ายวิญญาณ ผู้ซึ่งสำนึกว่าเขาไม่มีความสามารถที่จะ ทำให้ตนเองรอดได้ หรือทำให้ตนพอใจในความต้องการฝ่ายวิญญาณของเขาหรือในการแก้ปัญหา ของเขาเอง

ราชาอาณาจักรเป็นของผู้ที่บกพร่องฝ่ายวิญญาณ

“บุคคลผู้รู้สึกบกพร่องฝ่ายวิญญาณ ผู้นั้นได้พระพร (เป็นสุข) เพราะแผ่นดินสวรรค์ เป็นของเขา”

มัทธิว 5:3

โลกให้เกียรติผู้ที่มีความมั่งมีทางวัตถุ แต่พระเจ้าทรงเลือกผู้ที่บกพร่อง (ยากจน) และทรงทำให้ เขาร่ำรวยในความเชื่อ

“พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงพึงเถิด พระเจ้าได้ทรงเลือกคนยากจนในโลกนี้ ให้เป็นคน มั่งมีในความเชื่อ และให้เป็นผู้รับมรดกแผ่นดินซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้ แก่ผู้ที่รักพระองค์ มิใช่หรือ”

ยากอบ 2:5

“พระองค์ทอดพระเนตรแลดูเหล่าสาวกของพระองค์ตรัสว่า “ท่านทั้งหลายที่เป็นคนยากจนก็เป็นสุข เพราะว่าท่านจะได้เห็นเรา”

ลูกา 6:20

ในอาณาจักรของพระเจ้า คนยากจนเป็นคนมั่งมีและคนมั่งมีในโลกนี้เป็นคนยากจน “แต่วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่มั่งมี เพราะว่าเจ้าได้รับสิ่งที่เล่าโลมใจแล้ว”

ลูกา 6:24

ความเศร้าโศกนำความชื่นชมยินดีมาให้

มีความเศร้าโศก 2 ชนิด ความเศร้าโศกของโลกเป็นความเศร้าที่มีผลจากความบาป แต่ความเศร้าชนิดนี้ไม่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในวิถีชีวิต

ความเสียใจอย่างพระเจ้าคือ ความเสียใจในความบาป ซึ่งมีผลให้เกิดการสำนึกผิด

“เพราะว่าความเสียใจอย่างที่ชอบพระทัยพระเจ้าย่อมกระทำให้กลับใจใหม่ ซึ่งนำไปถึงความรอด และไม่เป็นที่น่าเสียใจ แต่ความเสียใจอย่างโลกนั้นย่อมนำไปถึงความตาย”

2 โครินธ์ 7:10

พระเจ้าทรงเห็นชอบต่อความเสียใจแบบพระเจ้า พระองค์ตรัสว่าผู้ที่เศร้าเสียใจจะได้รับการปลอบประโลม

“บุคคลผู้ใดเศร้าโศก ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับการทรงปลอบประโลม”

มัทธิว 5:4

“ท่านทั้งหลายที่อดอยากเวลานี้ก็เป็นสุข เพราะว่าท่านจะได้อิ่มหนำ ท่านทั้งหลายที่ร้องไห้เวลานี้ก็เป็นสุข เพราะว่าท่านจะได้เห็นเรา”

มัทธิว 6:21

“เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านจะร้องไห้และคร่ำครวญ แต่โลกจะชื่นชมยินดี ท่านทั้งหลายจะทุกข์โศกแต่ความทุกข์โศกของท่านจะกลับกลายเป็นความชื่นชมยินดี”

ยอห์น 16:20

ในราชอาณาจักรผู้ที่โศกเศร้าได้รับการปลอบประโลม และความเศร้านำความชื่นชมยินดีมาให้ แต่ความชื่นชมยินดีนำความเศร้ามาให้ผู้ที่อยู่ในอาณาจักรของโลก

“วิบัติแก่ท่านทั้งหลายที่อิ่มหนำเวลานี้ เพราะว่าเจ้าจะอดอยาก

วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่หัวเราะเวลานี้ เพราะว่าเจ้าจะเป็นทุกข์และร้องไห้”

ลูกา 6:25

ผู้อ่อนโยนเป็นผู้มีชัยชนะ

ความอ่อนโยนไม่ใช่ความอ่อนแอ หรือมองในแง่ลบ การเป็นผู้ที่มีความอ่อนโยนหมายถึง
สุภาพในลักษณะธรรมชาติ ไม่ถูกเร้าอารมณ์ง่าย ๆ และมีอารมณ์นุ่มนวล ซึ่งเป็นสิ่งที่ตรงข้ามกับ
หลักการของโลกซึ่งแนะนำให้ “มั่นใจตนเอง ยืนต่อสูเพื่อสิทธิของคุณ”

ความอ่อนโยนไม่ใช่คุณสมบัติตามธรรมชาติของคนฝ่ายเนื้อหนัง แต่เป็นผลฝ่ายวิญญาณของ
อาณาจักรนี้

**“ฝ่ายผลของพระวิญญาณนั้น คือความรัก ความปลาบปลื้มใจ สันติสุข ความอดกลั้น
ใจ ความปราณี ความดี ความสัตย์ซื่อ ความสุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน เรื่องอย่างนี้ไม่มี
มีกรรมบัญญัติห้ามไว้เลย”**

กาลาเทีย 5:22-23

คุณสมบัติแต่ละอย่างควรเป็นคุณลักษณะของพลเมืองในราชอาณาจักรเป็นผลฝ่ายวิญญาณ
ซึ่งเกิดจากการเต็มล้นของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (เรื่องนี้จะสอนโดยละเอียดในหลักสูตรที่ชื่อว่า “งาน
ของพระวิญญาณบริสุทธิ์”)

โลกไม่เห็นว่าคุณอ่อนโยนเป็นผู้มีชัยชนะ แต่พระเจ้าทรงสัญญาว่าคุณอ่อนโยนจะได้รับแผ่นดิน
โลกเป็นมรดก

“บุคคลผู้ใดมีใจอ่อนโยน ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก”

มัทธิว 5:5

ผู้หิวกระหายจะได้อิ่มหนำ

คนเรามักจะอยากได้หลายสิ่งในอาณาจักรของโลกนี้ เขาหิวอยากได้อำนาจ ความร่ำรวย
ความสำเร็จและความสุข

พลเมืองในราชอาณาจักรจะต้องไม่หิวกระหายหาสิ่งของฝ่ายวัตถุ เขาควรแสวงหาความชอบ
ธรรมซึ่งเป็นหลักการพื้นฐานของอาณาจักร

ผู้เชื่อบางคนเร่ร่อนจากการประชุมทางศาสนาที่นี้ไปอีกที่หนึ่ง แสวงหา “ความสุขหรือพระพร”
จากพระเจ้า เขาจะไม่มีวันได้รับความพอใจในฝ่ายวิญญาณ

หลักการของอาณาจักรนี้ พระเยซูทรงเปิดเผยว่า ผู้ที่หิวกระหายความชอบธรรมเท่านั้น จึงจะ
อิ่มบริบูรณ์

เมื่อคุณหิวในโลกฝ่ายธรรมชาติ คุณจะไม่นั่งเฉยๆ และรออาหาร คุณต้องปฏิบัติการ เพื่อให้
ความหิวหายไปโดยการหาอาหารและจัดเตรียมอาหารแต่ละมื้อ

ในโลกฝ่ายวิญญาณคุณจะนั่งเฉยๆ และคอยให้พระเจ้าเติมให้คุณหายหิวฝ่ายวิญญาณไม่ได้
คุณต้องแสวงหาอาหารฝ่ายวิญญาณโดยการสื่อสารสัมพันธ์กับพระเจ้าในการอธิษฐาน และศึกษาพระ
วจนะที่เขียนไว้

คนที่หิวจะอิมในอาณาจักรของพระเจ้า ผู้ที่อยู่ในอาณาจักรของโลกจะยังคงหิวอยู่เหมือนเดิม
**“วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่อิมหน้าเวลานี้ เพราะว่าเจ้าอดอยาก
วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่หิวเราเวลานี้ เพราะว่าเจ้าจะเป็นทุกข์และร้องไห้”**

ลูกา 6:25

ผู้ที่มีเมตตาจะได้รับความกรุณา

หลักการของโลกสอนว่าถ้าคุณมีความเมตตามากไปต่อคนอื่น พวกเขาจะใช้คุณในทางที่ผิด
ถ้าคุณแสดงความกรุณามากเกินไป เขาจะดักตวงผลประโยชน์จากคุณ

หลักการของอาณาจักรสอนตรงกันข้าม ถ้าคุณแสดงความเมตตา คุณจะได้รับความกรุณา
แทนที่จะถูกใช้ในทางที่ผิด

“บุคคลผู้ใดมีใจกรุณา ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับพระกรุณาตอบ”

มัทธิว 5:7

เน้นภายในมากกว่าภายนอก

ผู้นำทางศาสนาในสมัยของพระเยซูเน้นที่การรักษากฎบัญญัติและประเพณีภายนอกมากกว่า
ทำที่ของจิตใจภายใน

เขารักษากฎวันสะบาโตอย่างเคร่งครัด ถี้ออดอาหารเป็นประจำ เขาอธิษฐานอย่างเปิดเผยและ
ให้ทานแก่คนยากจน

แต่พระเยซูทรงเน้นที่ทำที่ภายในของจิตใจมากกว่าการถวายเครื่องบูชาภายนอก พระองค์ตรัส
ว่า

“บุคคลผู้ใดที่มีใจบริสุทธิ์ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้เห็นพระเจ้า”

มัทธิว 5:8

ผู้ที่เห็นพระเจ้านั้นไม่ใช่ผู้ที่มีทำที่ภายนอกด้านศาสนา แต่ผู้ที่มีใจบริสุทธิ์จึงจะเห็นพระเจ้าได้

สันติภาพแทนการปฏิวัติ

การปฏิวัติคือ วิธีของการเปลี่ยนแปลงในอาณาจักรของโลก แต่ผู้สร้างสันติคือผู้ที่นำการ
เปลี่ยนแปลงในอาณาจักรของพระเจ้า พระเยซูตรัสว่า

“บุคคลผู้ใดต้องถูกข่มเหงเพราะเหตุความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุขเพราะว่าแผ่นดินสวรรค์เป็นของเขา”

มัทธิว 5:9

สันติภาพไม่ใช่การวิ่งหนีจากปัญหาหรือการที่ปราศจากสงครามหรือการแตกแยก สันติภาพซึ่งพระเยซูคริสต์นั้นแตกต่างจากสันติภาพของโลก

“เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านทั้งหลาย สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้นเราให้ท่านไม่เหมือนโลกให้ อย่าให้ใจของท่านวิตกและอย่ากลัวเลย”

ยอห์น 14:27

ในสันติภาพของโลกนั้นยังมีความกลัวว่า เขาจะรักษาสัญญาสันติภาพไว้ได้หรือไม่ เขาจะดำเนินชีวิตตามพระสัญญาหรือไม่

ในสันติภาพของพระเจ้า ไม่มีความกลัว พระองค์สัญญาที่จะรักษาผู้เชื่อไว้ในสันติภาพอันถาวร เขาสามารถที่จะมีสันติภาพของพระเจ้า แม้ในขณะที่อยู่ในสถานการณ์ที่ไม่มีสันติสุขในอาณาจักรของพระเจ้า

ผู้ที่ถูกข่มเหงได้รับการยกชูขึ้น

หลักการของอาณาจักรข้อนี้ประกาศถึงพระพรที่มีแก่ผู้ที่ทนทุกข์ เพื่อเหตุผลเฉพาะบางประการ คือเพื่อความชอบธรรม

“บุคคลผู้ใดต้องถูกข่มเหงเพราะเหตุความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะที่แผ่นดินสวรรค์เป็นของเขา”

มัทธิว 5:10

“ท่านทั้งหลายจะเป็นสุข เมื่อคนทั้งหลายจะเกลียดชังท่าน และจะไล่ออกจากพวกเขา และจะประนามท่าน และจะเหยียดชื่อของท่านว่าเป็นคนชั่วช้า เพราะท่านเห็นแก่บุตรมนุษย์”

ในวันนั้นท่านทั้งหลายจะชื่นชม และเต็มใจด้วยความยินดีเพราะ ดูเถิดบำเหน็จของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะว่าบรรพบุรุษของเขาได้กระทำอย่างนั้นแก่พวกผู้เผยพระวจนะเหมือนกัน”

ลูกา 6:22-23

ไม่ใช่การให้พระพรโดยทั่วไปแก่ผู้ที่ทนทุกข์ เพราะว่าบางคนทนทุกข์เนื่องจากความผิดของเขาเอง

“เพราะจะเป็นความดีความชอบอย่างไร ถ้าท่านทำความชั่ว และท่านถูกเขียนเพราะการกระทำชั่วนั้น แม้ท่านจะอดทนต่อการถูกเขียนด้วยความอดกลั้น แต่ว่าถ้าท่านทั้งหลายกระทำการดี และทนเอาเมื่อตกทุกข์ยากเพราะการตินั้น ท่านก็จะเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า”

1 เปโตร 2:20

ความบาปอยู่เบื้องหลังการทนทุกข์บางประการ

“มีผู้ใดในพวกท่านเจ็บป่วยหรือ จงให้ผู้นั้นเชิญบรรดาผู้ปกครองของคริสตจักรมา และให้ท่านเหล่านั้นอธิษฐานเพื่อเขา และเจิมเขาด้วยน้ำมันในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า

และการอธิษฐานด้วยความเชื่อจะช่วยให้ผู้ป่วยรอดชีวิต และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดให้เขาหายโรค และถ้าเขาได้กระทำความบาป พระองค์ก็จะทรงโปรดอภัยให้

เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงสารภาพบาปต่อกันและกัน และจงอธิษฐานเพื่อกันและกัน เพื่อท่านทั้งหลายจะพ้นโรคร้าย คำอธิษฐานของผู้ชอบธรรมนั้นมีพลังทำให้เกิดผล”

ยากอบ 5:14-16

ผู้น้อยที่สุดคือผู้เป็นใหญ่ที่สุด

ในโลกนี้ คนยกย่องความยิ่งใหญ่ เมื่อเขาประสบความสำเร็จ มีชื่อเสียงและมีความร่ำรวยหรือมีอำนาจ

ในอาณาจักรพระเจ้า ผู้ที่เป็นใหญ่คือผู้ที่มีชีวิตและสอนหลักการของอาณาจักร คนอื่นอาจเห็นว่าเขาเป็นผู้น้อยที่สุดในอาณาจักรของโลก แต่เขาคือผู้เป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรของพระเจ้า

“เหตุฉะนั้น ผู้ใดได้ทำให้ข้อเล็กน้อยสักข้อหนึ่งในธรรมบัญญัตินี้เบาขึ้น ทั้งสอนคนอื่นให้ทำอย่างนั้นด้วย ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นผู้น้อยที่สุดในแผ่นดินสวรรค์ แต่ผู้ใดที่ประพฤติและสอนตามธรรมบัญญัติ ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นใหญ่ในสวรรค์”

มัทธิว 5:19

ผู้ที่ถ่อมใจจะได้รับการยกย่อง

“เพราะว่าทุกคนที่ได้ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง และผู้ที่ถ่อมตัวลงนั้นจะได้รับการยกขึ้น”

ลูกา 14:11

“ผู้ใดจะยกตัวขึ้น ผู้นั้นจะต้องถูกเหยียดลง ผู้ใดถ่อมตัวลง ผู้นั้นจะได้รับการยกขึ้น”

มัทธิว 23:12

คุณปรนนิบัติรับใช้เพื่อเป็นผู้นำ

อาณาจักรของโลกยกย่องผู้นำไว้ในตำแหน่งสูง เขาได้รับเกียรติและได้รับยกย่อง เขามีคนใช้คอยปรนนิบัติ และอยู่ในชนชั้นสูงในสังคมเหนือกว่าผู้อื่น

ในอาณาจักรของพระเจ้า การเป็นผู้นำคนอื่น คุณต้องกายเป็นผู้ปรนนิบัติ

“พระเยซูทรงเรียกเขาทั้งหลายตรัสว่า “ท่านทั้งหลายรู้ถือว่าผู้ครองของคนต่างชาตินิยมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ใหญ่นั้นทั้งหลายก็ใช้อำนาจบังคับ”

แต่ในพวกท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใครจะให้เป็นใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย

ถ้าผู้ใดใครจะให้เป็นเอกเป็นต้น ผู้นั้นจะต้องเป็นทาสสมัครของพวกท่าน

อย่างที่บุตรมนุษย์มีได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่ท่านมากเพื่อจะปรนนิบัติเขา และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่คนเป็นอันมาก”

มัทธิว 20:25-28

“แต่ในพวกท่านจะหาเป็นอย่างนั้นไม่ ผู้ใดในพวกท่านที่เป็นใหญ่ที่สุด ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนผู้เย้าวที่สุด และผู้ใดเป็นนายให้ผู้นั้นเป็นเหมือนคนรับใช้”

ลูกา 22:26

“ผู้ใดที่เป็นนายใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นย่อมต้องรับใช้ท่านทั้งหลาย”

มัทธิว 23:11

ผู้เป็นคนสุดท้ายกลับเป็นคนแรก

ผู้ที่เป็นคนแรกในอาณาจักรของโลก กลับเป็นคนสุดท้ายในอาณาจักรของพระเจ้า

“แต่มีหลายคนที่เป็นคนต้น จะต้องกลับไปเป็นคนสุดท้าย และที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น”

มัทธิว 19:30

“อย่างนั้นแหละ คนที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น และคนที่เป็นต้นจะกลับเป็นคนสุดท้าย”

มัทธิว 20:16

“และดูเถิด จะมีผู้ที่เป็นคนสุดท้ายกลับเป็นคนต้น และผู้ที่เป็นต้นกลับเป็นคนสุดท้าย”

ลูกา 13:30

สิ่งเล็กกลับกลายเป็นสิ่งใหญ่

พระเยซูทรงแสดงภาพของหลักการนี้ โดยใช้ตัวอย่างในธรรมชาติของเมล็ดพันธุ์ผักกาด

“พระองค์ยังตรัสคำอุปมาอีกข้อหนึ่งให้เขาฟังว่า “แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนเมล็ดพืชเมล็ดหนึ่ง ซึ่งคนหนึ่งเอาไปเพาะลงในไรของตน

เมล็ดนั้นเล็กกว่าเมล็ดทั้งปวง แต่เมื่อออกขึ้นแล้วก็ใหญ่กว่าผักอื่น และจำเจริญเป็นต้นไม้จนนกในอากาศมาทำรังอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้นได้”

พระองค์ยังตรัสคำอุปมาให้เขาฟังอีกข้อหนึ่งว่า “แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนเชื้อ ซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอามาเจือลงในแป้งสามถัง จนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด”

มัทธิว 13:31-33

ดูมาระโก 4:30-32 ด้วย

“พระองค์เงยพระพักตร์ทรงเห็นคนมั่งมีทั้งหลายนำเงินมาใส่ในตู้เก็บเงินถวายเป็น

พระองค์ทรงเห็นหญิงม่ายคนหนึ่งเป็นคนจน นำเหรียญทองแดงสองอันมาใส่ด้วย พระองค์ตรัสว่า “เราบอกท่านทั้งหลายจริงๆ ว่า หญิงม่ายจนคนนี้ได้ใส่ไว้มากกว่าคนทั้งปวงนี้ เพราะว่าคนทั้งปวงนี้ได้เอาเงินเหลือใช้ของเขามาใส่ถวายเป็น แต่ผู้หญิงนี้ขัดสนที่สุด ยังได้เอาเงินที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนมาใส่จนหมด”

ลูกา 21:1-4

ผู้ที่ได้รับการยกย่องอย่างสูงกลับมีคุณค่าต่ำต้อย

“แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “เจ้าทั้งหลายทำที่ดูเป็นคนชอบธรรมต่อหน้ามนุษย์ แต่พระเจ้าทรงทราบจิตใจของเจ้าทั้งหลาย ด้วยว่าซึ่งเป็นที่นับถือมากท่ามกลางมนุษย์ ก็ยังเป็นที่ยเกลียดชังจำเพราะพระพักตร์พระเจ้า”

ลูกา 16:15

ผู้ใหญ่อกลับกลายเป็นเด็ก

ในราชอาณาจักร ผู้ใหญ่ต้องกลายเป็นเด็กหมายความว่าเขาต้องยอมรับข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรด้วยวิธีเช่นเด็กๆ คือด้วยความเชื่อที่ง่าย ๆ

“ในเวลานั้นเหล่าสาวกมาเฝ้าพระเยซูทูลว่า “ใครเป็นใหญ่ในแผ่นดินสวรรค์”

พระเยซูจึงเรียกเด็กเล็กๆ คนหนึ่งมาให้ยืนท่ามกลางเขาแล้วตรัสว่า “เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่านไม่กลับใจเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ ท่านจะเข้าไปในแผ่นดินสวรรค์ไม่ได้เลย

เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดถ่อมจิตใจลงเหมือนเด็กเล็กคนนี้ ผู้นั้นจะเป็นใหญ่ในแผ่นดินสวรรค์

มัทธิว 18:1-4

“ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า “จงยอมให้เด็กเล็ก ๆ เข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าชาวแผ่นดินสวรรค์เป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น”

มัทธิว 19:14

“แต่พระเยซูทรงเรียกทารกมาแล้วตรัสว่า “จงยอมให้เด็กเล็ก ๆ เข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าแผ่นดินของพระเจ้ายอมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น

เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้หนึ่งผู้ใดมิได้รับแผ่นดินของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็ก ๆ ผู้นั้นจะเข้าไปในแผ่นดินนั้นไม่ได้”

ลูกา 18:16-17

“เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้หนึ่งผู้ใดมิได้รับแผ่นดินของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็ก ๆ ผู้นั้นจะเข้าไปในแผ่นดินนั้นไม่ได้

มาระโก 10:15

คุณตายเพื่อมีชีวิตอยู่

“เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงไปในดินและเปื่อยเน่าไป ก็จะคงอยู่เป็นเมล็ดเดียว แต่ถ้าเปื่อยเน่าไปแล้ว ก็จะงอกขึ้นเกิดผลมาก”

ยอห์น 12:24

คุณสูญเสียชีวิตเพื่อให้มีชีวิตรอด

“เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เรา และข่าวประเสริฐ ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด”

มาระโก 8:35

“ผู้ที่เอาชีวิตของตนรอด จะกลับเสียชีวิต แต่ผู้ที่สูญเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เรา ก็จะได้ชีวิตรอด”

มัทธิว 10:39

คุณสูญเสียชีวิตของคุณโดยการปฏิเสธตนเองในด้านความเพ็ดเพลินและมาตรฐานของโลก เพื่อที่จะติดตามพระมหากษัตริย์

“ขณะนั้นพระเยซูจึงตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ถ้าผู้ใดใคร่ตามเราให้ผู้นั้นเอาตนเอง และรับกางเขนของตนแบกตามเรามา

เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด”

มัทธิว 16:24-25

คุณเกลียดชังชีวิตแทนที่จะรักชีวิต

“ผู้ใดที่รักชีวิตของตนก็ต้องเสียชีวิต และผู้ที่ชังชีวิตของตนในโลกนี้ ก็จะมีชีวิตนิรันดร์ในวันนั้น”

ยอห์น 12:25

คุณให้เพื่อที่จะรับ

“จงให้เขา และท่านจะได้รับด้วย และในตักของท่านจะได้รับตวงด้วยทะนานถั่วถั่วยืนต้น สั้นแน่นพูนล้นใส่ให้ เพราะว่าท่านจะตวงให้เขาด้วยทะนานอันใด พระเจ้าจะได้ทรงตวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น”

ลูกา 6:38

สิ่งที่เป็นไปไม่ได้คือสิ่งที่เป็นไปได้

“แต่พระองค์ตรัสว่า “สิ่งที่มนุษย์ทำไม่ได้ พระเจ้าทรงกระทำได้””

ลูกา 18:27

“แต่ในพวกท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใครจะได้เป็นใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย”

มัทธิว 19:26

“พระเยซูทรงทอดพระเนตรเหล่าสาวกแล้วตรัสว่า “ฝ่ายมนุษย์ก็เหลือกำลังที่จะทำได้ แต่ไม่เหลือกำลังของพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงกระทำให้สำเร็จได้ทุกสิ่ง”

มาระโก 10:27

ผู้ที่ไม่มีสายตากลับมองเห็น ผู้ที่มีสายตากลับตาบอด

“พระเยซูตรัสว่า “เราเข้ามาในโลกเพื่อแก้การพิพากษา เพื่อให้คนทั้งหลายที่มองไม่เห็นกลับมองเห็น และคนที่มองเห็นกลับตาบอด””

ยอห์น 9:39

พระเยซูมาเพื่อให้สายตาฝ่ายวิญญาณแก่ผู้ที่หลงหายในความมืดฝ่ายวิญญาณ แต่ผู้ที่คิดว่าตนมีสายตาฝ่ายวิญญาณโดยประเพณีทางศาสนาที่มนุษย์สร้างขึ้นนั้นกลับตาบอด

คุณรับเอาแอกภาระก็เบา

แอก คือ อุปกรณ์ชนิดหนึ่งที่ใช้เพื่อเทียมสัตว์ 2 ตัวให้ลากคันไถ หมายถึงการงาน
ภาระ คือ สิ่งที่ต้องแบก มันเป็นสิ่งที่มึนน้ำหนักรุนแรง

พระเยซูตรัสว่า

“บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยและเป็นสุข

จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเราสุภาพและใจอ่อนน้อม และจิตใจท่านทั้งหลายจะได้พัก

ด้วยว่าแอกของเราก็พอเหมาะ และภาระของเราก็เบา”

มัทธิว 11:28-30

เราพบการพักผ่อนที่แท้จริงก็โดยการเทียมแอกไปด้วยกันกับพระเยซู เพื่อแบกภาระของพระองค์ ภาระของพระองค์คือ ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรซึ่งจะต้องขยายไปยังชาติต่างๆ ในโลก

มีการเน้นที่ทรัพย์สมบัติฝ่ายสวรรค์มากกว่าฝ่ายโลก

“อย่าสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในโลก ที่อาจเป็นสนิมและที่แมลงกินเสียได้ และที่ขโมยอาจขูดช่องลักเอาไปได้

แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ ที่ไม่มีแมลงจะกินและไม่มีสนิมจะกัด และที่ไม่มีขโมยขูดช่องลักเอาไปได้

เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย”

มัทธิว 6:19-21

พระเยซูเปรียบเทียบกับผู้ที่เน้นเรื่องทรัพย์สมบัติของโลกว่าเป็นคนโง่

“คนที่สะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัว และมีได้มั่งมีจำเพาะพระเจ้าก็เป็นเช่นนั้นแหละ”

ลูกา 12:21

สง่าราศีที่ควรแสวงหาควรเป็นฝ่ายสวรรค์มากกว่าฝ่ายโลก

“ผู้ใดที่พูดตามใจชอบของตนเอง ผู้นั้นย่อมแสวงเกียรติสำหรับตนเอง แต่ผู้ที่แสวงเกียรติให้พระองค์ผู้ทรงใช้ตนมา ผู้นั้นแหละเป็นคนจริงไม่มีอธรรมเลย”

ยอห์น 7:18

“ผู้ที่ได้รับยศศักดิ์จากกันเอง และมีได้แสวงยศศักดิ์ซึ่งมาจากพระองค์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าแต่องค์เดียว ท่านจะเชื่อผู้นั้นได้อย่างไร”

ยอห์น 5:44

“พระเยซูตรัสตอบว่า “ถ้าเราให้เกียรติแก่ตัวเราเอง เกียรติของเราก็ไม่มีความหมาย พระองค์ผู้ทรงให้เกียรติแก่เรานั้นคือพระบิดาของเรา ผู้ซึ่งพวกท่านกล่าวว่า เป็นพระเจ้าของพวกเขา”

การแตกแยกแทนสันติภาพ

พระเยซูคือสันติสุข เมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาในโลกในการนี้ สันติสุขก็มาอยู่ในโลกนี้ แต่พระเยซูทรงนำการแตกแยกมาแทนที่สันติภาพ ในอาณาจักรของโลก ครอบครัว เมือง และอาณาจักรต่างๆ ต่างแตกแยกกันเพราะพระองค์ บางคนเชื่อและยอมรับพระองค์เป็นกษัตริย์ เขากลายเป็นพลเมืองของอาณาจักรโดยการบังเกิดใหม่ฝ่ายวิญญาณ

คนอื่น ๆ ไม่ได้ยอมรับพระเยซูในฐานะกษัตริย์ และเขาก็ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักร ซึ่งเกิดผลให้เกิดการแตกแยก

“ท่านทั้งหลายคิดว่าเรามาเพื่อจะให้เกิดสันติภาพในโลกหรือ เราบอกท่านว่า มิใช่ แต่จะให้เกิดการแตกแยกกันต่างหาก

ด้วยว่าตั้งแต่นี้ไป ห้าคนในเรือนหนึ่งก็จะแตกแยกกัน คือสามต่อสอง และสองต่อสาม พ่อจะแตกแยกกับลูกชาย และลูกชายจะแตกแยกจากพ่อ แม้จากลูกสาว และลูกสาวจากแม่ แม่ผัวจากลูกสะใภ้ และลูกสะใภ้จากแม่ผัว”

ลูกา 12:51-53

“และผู้ที่อยู่ร่วมเรือนเดียวกัน ก็จะเป็นศัตรูต่อกัน”

มัทธิว 10:36

สิ่งที่ถูกปกปิดก็ได้ถูกเปิดเผย

“เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเขา เพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่ต้องเปิดเผยหรือการลับที่ จะไม่เผยให้ประจักษ์

ซึ่งเรากล่าวแก่พวกท่านในที่มืด ท่านจงกล่าวในที่แจ้ง และซึ่งท่านได้ยินกระซิบที่หู จงตะโกนจากดาดฟ้าหลังคาบ้าน”

มัทธิว 10:26-27

อาณาจักรพระเจ้าจะขยายไปสู่คนบาปแทนที่จะไปสู่คนชอบธรรม

“ท่านทั้งหลาย จงไปเรียนพระคัมภีร์ข้อนี้ให้เข้าใจที่ว่า เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา ด้วยว่าเรามีได้มาเพื่อจะเรียกคนที่เห็นว่าตัวชอบธรรม แต่มาเรียกคนที่พวกท่านว่านอกريت”

มัทธิว 9:13

มีการเน้นฝ่ายวิญญาณมากกว่าฝ่ายธรรมชาติ

“เพราะว่าแผ่นดินของพระเจ้านั้นไม่ใช่การกินและการดื่ม แต่เป็นความชอบธรรมและสันติสุข และความชื่นชมยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์”

โรม 14:17

“เพราะว่าแผ่นดินของพระเจ้านั้นไม่ใช่เรื่องของคำพูด แต่เป็นเรื่องฤทธิ์เดช”

1 โครินธ์ 4:20

ความตรงข้ามซึ่งมีเพิ่มเติมอีก

ใช้แผนภูมิ ต่อไปนี้ เพื่อศึกษาความตรงข้ามกันซึ่งเพิ่มขึ้นระหว่างอาณาจักรของพระเจ้า และอาณาจักรของโลก

ทาง 2 ทางและประตู 2 ประตู

มัทธิว 7:13-14

ผู้เผยพระวจนะ 2 แบบ

มัทธิว 7:15

ต้นไม้สองชนิด

มัทธิว 7:17-20

ลูกา 6:43-44

การอ้างสิทธิ์ 2 ประการ

มัทธิว 7:21-23

บ้าน 2 ชนิด

มัทธิว 7:24-27

ลูกา 6:46-49

บททดสอบตนเอง บทที่ 7

1. จงเขียนข้อพระคัมภีร์ที่สำคัญจากความทรงจำ

2. อะไรคือรากฐานฝ่ายวิญญาณซึ่งเป็นที่ตั้งของหลักการอื่นๆ ของอาณาจักร

3. อะไรคือกฎบัญญัติที่สำคัญ 2 ประการ ของอาณาจักร ซึ่งเป็นพื้นฐานของหลักการอื่นๆ
ประการแรก

ประการที่สอง

4. จงให้เหตุผล 4 ประการว่าเหตุใดจึงจำเป็นที่จะต้องรู้หลักการของอาณาจักร

5. ในช่องว่างแต่ละข้อ จงให้คำที่ถูกต้องเพิ่มเติมให้จบประโยค

หลักการพิเศษเฉพาะของอาณาจักร

- A. คนยากจน (บกพร่อง) คือคน _____
- B. ความเศร้าโศกนำเอา _____ มา
- C. คนอ่อนโยนคือผู้ที่ _____
- D. คนหิวกระหายจะได้รับ _____
- E. คนที่มีเมตตาจะได้รับ _____
- F. มีการเน้นที่ _____ มากกว่า _____
- G. มีการแตกแยกแทนที่จะเป็น _____
- H. ผู้ที่ถูกข่มเหงจะได้รับ _____
- I. ผู้น้อยที่สุดจะเป็น _____

- J. ผู้ที่ถ่อมตนจะได้_____
- K. คุณต้องปรนนิบัติเพื่อที่จะเป็น_____
- L. ผู้ที่อยู่ท้ายสุดจะเป็น_____
- M. สิ่งเล็กๆจะกลายเป็น_____
- N. ผู้ที่ได้รับการยกย่องสูงจะ_____
- O. ผู้ใหญ่กลายเป็น_____
- P. คุณตายเพื่อที่จะ_____
- Q. คุณสูญเสียชีวิตเพื่อ_____
- R. คุณเกลียดชีวิตแทนที่จะ_____
- S. คุณให้เพื่อ_____
- T. สิ่งที่เป็นไปไม่ได้จะ_____
- U. คนที่มองไม่เห็นจะ_____
- V. คุณรับแอกและภาระแบกไว้เพื่อที่จะ_____
- W. มีการเน้นที่ทรัพย์สมบัติฝ่ายสวรรค์มากกว่า_____
- X. สิ่งที่ถูกปกปิดจะ_____
6. คุณจะใช้พระคัมภีร์ได้ในคำถามช่วงนี้ ดูข้อพระคัมภีร์ในช่องที่ 1 แล้วเลือกหลักการทั่วไปจากช่องที่ 2 มาใส่ให้ถูกต้อง
- จากข้อแรกให้ไว้เป็นตัวอย่างให้ทำตาม

ช่องที่ 1

- A. 2 มัทธิว 5:13-16
- B. 1 โครินธ์ 12:12-14
- C. มัทธิว 20:20
- D. มัทธิว 7:7-12
- E. มัทธิว 6:1-18
- F. มัทธิว 6:19-34

ช่องที่ 2

1. หลักการของความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
2. หลักการของการชิมซาบเข้าสู่โลก
3. หลักการอธิษฐาน
4. หลักการของอาณาจักรพระเจ้าตรงข้ามกับหลักการของโลก
5. การมองภาพหรือมีนิมิตอย่างเดียว
6. หลักการของการนมัสการ

คำตอบบททดสอบ บทที่ 7

1. “และพระบิดาได้ทรงจัดเตรียมแผ่นดินมอบให้แก่เราอย่างไร (แผ่นดิน) ให้แก่ท่านทั้งหลายเหมือนกัน” ลูคา 22:29 เราก็จัดเตรียมมอบอะไร
2. ความชอบธรรม หน้า
3. หน้า
ประการแรก รักพระเจ้า
ประการที่สอง รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง
4. หน้า
คุณต้องดำเนินชีวิตโดยหลักการเหล่านี้เพื่อดำรงความเป็นพลเมืองในอาณาจักร
พระเยซูตรัสว่าหลักการเหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญก่อนสิ่งอื่นใด
ผลของอาณาจักรเป็นการทดสอบว่าเราได้เป็นเจ้าของอาณาจักรหรือไม่
การที่จะครอบครองในอาณาจักรแห่งอนาคตนั้นเราต้องรู้หลักการของอาณาจักร
5. หน้า
 - A. คนรวย
 - B. ความชื่นชมยินดี
 - C. ผู้มีชัยชนะ
 - D. เต็มอิ่ม
 - E. ความกรุณา
 - F. ภายใน...ภายนอก
 - G. สันติภาพ
 - H. ยกย่อง
 - I. ผู้ใหญ่ที่สุด
 - J. ยกชูขึ้น
 - K. ผู้นำ
 - L. คนแรก
 - M. สิ่งใหญ่
 - N. มีคุณค่าต่ำต้อย
 - O. เด็ก
 - P. มีชีวิต
 - Q. ชีวิตรอด
 - R. รัก

- S. จะได้รับ
- T. เป็นไปไม่ได้
- U. มองเห็น
- V. ได้พักผ่อน(เบาแรง)
- W. ฝ่ายโลก
- X. ถูกเปิดเผย

6. หน้า
- A. 2
 - B. 1
 - C. 4
 - D. 3
 - E. 5
 - F. 6

เพื่อการศึกษาด้วยตนเองต่อไป

1. ศึกษาข้ออ้างอิงถึงอาณาจักรของพระเจ้าและหลักการของอาณาจักรในหนังสือลูกา
ลูกา	1:33	16:16
	4:43	17:20-21
	6:20	18:16-29
	7:28	19:11-15
	8:1	21:10
	9:2	21:31
	9:11	22:16-30
	9:27	23:42
	9:60	23:50-51
	10:9-11	
	11:2	
	11:17-20	
ลูกา	12:31-32	
	13:18-29	
	14:15	

